

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku T. M. i S. D.

przy uczestnictwie B. G. i A. G.

o orzeczenie pozbawienia prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania B. G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. akt XII Ga (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od uczestnika B. G. na rzecz wnioskodawcy T. M. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze

kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle potrzeby wykładni prawa. Oczywista zasadność skargi ma wynikać z pominięcia przez Sąd II instancji wniosków dowodowych mimo zmiany ustaleń co do stanu faktycznego. Trzeba jednak zaznaczyć, że ustalenie faktów i ocena dowodów, z czym nierozzerwanie wiąże się ocena i ewentualna dopuszczalność wniosków dowodowych, w ogóle nie mogą być kwestionowane w postępowaniu kasacyjnym, a więc tym bardziej świadczyć o oczywistej zasadności skargi, co miałyby przemawiać za przyjęciem jej do rozpoznania. Co więcej, nieuwzględnienie tych wniosków w tej sprawie nie jest oczywiście nieprawidłowe. Pierwszy przypadek wskazanej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzeby wykładni przepisów prawa dotyczy art. 373 ust. 1 pkt 1 prawa upadłościowego w kontekście oceny, czy w konkretnym przypadku naruszenie przez członka zarządu spółki obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości było zawinione. W szczególności zdaniem skarżącego wymaga oceny, czy podejmowanie przez członka zarządu czynności zmierzających do poprawy sytuacji spółki, a zwłaszcza uzyskanie prywatnej opinii biegłego na podstawie dokonanego przez niego zlecenia, że spółka nie jest niewypłacalna, uzasadnia przyjęcie braku jego winy. Ocena winy w każdym przypadku i w każdych okolicznościach ma charakter wybitnie subiektywny, zatem zależy od całokształtu okoliczności konkretnej sprawy, nie da się zaś *in abstracto* przyjąć, że coś taką winę wyłącza. Dotyczy to obu okoliczności podniesionych w skardze kasacyjnej. *In concreto*, jeśli uzna tak sąd *meriti*, oczywiście mogą one przemawiać za wyłączeniem odpowiedzialności członka zarządu, natomiast co do zasady nie można przyjąć, aby taką odpowiedzialność wyłączały, bo wówczas łatwo można sobie wyobrazić, że członkowie zarządu celowo i nieuczciwie uzyskiwaliby opinie, że stan niewypłacalności spółki nie zachodzi, aby a *limine* wyłączyć swoją odpowiedzialność. Nie zachodzi zatem wskazana przez skarżącego potrzeba wykładni prawa przez Sąd Najwyższy, a jeśli skarżący ma zastrzeżenia co do wykładni *ad casum*, to może je ująć wyłącznie w postaci zarzutów kasacyjnych. Drugi przypadek wskazanej we wniosku potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa dotyczy art. 11 prawa upadłościowego i pytania o to, czy

ocenając wystąpienie stanu niewypłacalności spółki należy uwzględnić wierzytelności sporne. Kwestia ta również nie budzi wątpliwości. Po pierwsze, powołany przepis ich samodzielnie nie reguluje, nie ma zatem podstaw do ich wyłączenia. Po drugie, ich wyłączenie w istocie zniweczyłoby funkcję ochronną obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, ponieważ wystarczyłoby, aby członek zarządu, choćby bezpodstawnie, uznał konkretne wierzytelności za sporne, aby w jego ocenie nie dochodziło do spełnienia przesłanej niewypłacalności spółki.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw